

POSTANOWIENIE

Dnia 6 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 6 sierpnia 2025r.

w sprawie **P.G.**

oskarżonego z przepisów ustawy Prawo autorskie

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 5 lutego 2025r., sygn. akt V Ka 504/24,

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi

z dnia 26 kwietnia 2023r., sygn. akt IV K 423/21

na podstawie art. 539e§2 k.p.k.

postanowił:

1) oddalić skargę,

2) kosztami postępowania skargowego obciążyć oskarżonego.

[WB]

UZASADNIENIE

Skarga obrońcy oskarżonego nie jest zasadna.

Zgodnie z treścią art. 437§2 k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439§1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Powiązanie tego przepisu z treścią art. 539a§3 k.p.k., w którym wymieniono podstawy tego środka zaskarżenia, jednoznacznie wskazuje, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się wyłącznie do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem I lub II instancji, zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza, albo doszło do uchylenia wyroku mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. lub też konieczne jest przeprowadzenie na nowo w całości przewodu sądowego (*vide*: uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018r., sygn. akt I KZP 13/17 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2017r., sygn. akt IV KS 6/16). Z powyższego wynika również, że uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego winno jednoznacznie wskazywać, która z przesłanek określonych w art. 437§2 k.p.k. była podstawą uchylenia wyroku sądu I instancji i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Z uzasadnienia zaskarżonego skargą wyroku jednoznacznie wynika, że Sąd Okręgowy podzielił argumentację zaprezentowaną w apelacji prokuratury i oskarżycieli posiłkowych.

W ocenie Sądu Odwoławczego, zgromadzony materiał dowodowy nie potwierdza słuszności przyjęcia przez Sąd I instancji, że oskarżony nie dopuścił się zarzuconych mu czynów. Stąd podstawą do uchylenia zaskarżonego wyroku była zasada *ne peius* wyrażona w art. 454 k.p.k. Sąd ten jednoznacznie wskazał, że: „*wobec błędnego przeprowadzenia postępowania dowodowego, co do istoty sprawy oraz z uwagi na treść opinii biegłego z zakresu architektury, zasadny jest wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku*” (część 3.1 uzasadnienia wyroku).

Bezsprzecznie charakter postawionych w sprawie zarzutów powoduje, że dla rozstrzygnięcia sprawy niezbędne było posiłkowanie się wiedzą specjalistyczną biegłego z zakresu architektury.

Wskazać tu trzeba, że przede wszystkim nie może budzić wątpliwości to, że powołany biegły jest rzeczywiście specjalistą w materii, której dotyczy sprawa. Sąd Okręgowy wytknął w uzasadnieniu swego wyroku, że choć w sprawie istniała konieczność sięgnięcia po opinię biegłego z zakresu architektury, to ostatecznie powołany został biegły z zakresu ekonomii, marketingu i reklamy oraz wyceny praw autorskich. Wskazał dalej, że choć Sąd I instancji przyjął, że biegły ten posiadał

wymaganą w realiach sprawy wiedzę specjalistyczną, to stwierdzenie to nie zostało poparte żadnymi argumentami. Na to nałożyć jeszcze należy wadliwie sformułowaną przez ten Sąd tezę dowodową związaną z przywłaszczeniem cudzego utworu.

W tym kontekście zgodzić należy się z Sądem Odwoławczym, że najistotniejszy w niniejszej sprawie aspekt postępowania dowodowego - opinia biegłego – nasuwała istotne wątpliwości przede wszystkim w zakresie tego, czy wybrany biegły rzeczywiście dysponował wiedzą fachową z przedmiotowej problematyki. Takie wątpliwości, dla rzetelnego rozstrzygnięcia sprawy, nie mogą występować.

Sąd Najwyższy rozpoznający sprawę w postępowaniu skargowym nie jest sądem III instancji. Stąd jego rolą nie jest przedstawienie własnych ocen w sprawie a jedynie badanie, czy zaistniały warunki do wydania przez sąd odwoławczy wyroku kasatoryjnego. Sąd ten takie argumenty niewątpliwie przedstawił, co przemawia za prawidłowością jego rozstrzygnięcia.

W świetle powyższego skarga nie została uznana za zasadną.

Z przytoczonych wyżej względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[WB]

[a.ł]